

Titlu original (eng.): Unchain my heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

AIRLIE, CATHERINE

Suflete încătușate / Catherine Airlie

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-324-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

CATHERINE AIRLIE

Suflete încătușate

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA"

1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză

Capitolul 1

Arșița verii se domolise, începuse să se facă răcoare. Copacii își schimbaseră culoarea din acel verde sănătos din timpul verii într-un galben uscat. Ceața înainta încet dinspre mare, cu învolburări domoale, ca o maree lentă. Acoperea mlaștina ca niște valuri de vată, care se așezau peste copaci, pe arbuști, pe stânci lăsându-le pline de umezeală, trecându-și degetele reci peste chipul unei fete care zăcea în iarbă. Când deveni conștientă de atingerea rece, pleoapele ei fluturară ușor. Gemu încet. După un moment deschise ochii privind în tăcere tot ce o înconjură și clipi des din cauza ceții. Se încruntă. Unde se afla? Cu oarecare greutate s-a ridicat în picioare. Tâmpilele îi zvâcneau, era ameteită și pe moment s-a rezemat de bolovanul mâncat de vreme lângă care se afla. Când i-a mai trecut amețeața s-a mai uitat o dată în jur tremurând, devenind brusc conștientă că-i era frig; era

îmbrăcată într- un pulovăr și blugi care nu păreau de ajuns în ceața aceea rece și umedă. Pădurea era răcoroasă și întunecată, cufundată într-o tăcere absolută, întreruptă doar de cântecul păsărilor și de zumzetul insectelor.

Ce caut aici? Întrebarea a pornit ca o șoaptă de pe buzele ei palide. Simți dintr-o dată teamă. Făcu un efort să-și amintească numele... cine era. Ce căuta singură aici? Ce i se întâmplase? Brusc simți că nu mai poate suporta liniștea și singurătatea. Începu să suspine, apoi porni în fugă, despărțind ceața în două ca un înotător epuizat, simțind cum se închide în urma ei, blocând-o în acest peisaj străin, necunoscut, implacabil ca zăvorul unei închisori. Tufișurile, bolovanii mari ca niște animale păreau că vin în salturi spre ea, amenințând-o.

S-a împiedicat de ceva, probabil un trunchi de copac. A căzut izbindu-se cu putere de pământul umed.

A început să simtă că nu va putea să evadeze din liniștea teribilă și pustietatea în care se afla. Inima îi bătea tot mai tare pe măsură ce își încorda simțurile să audă și altceva în afară de fâșiile de ceață învârtindu-se fără oprire în jurul ei.

Deodată i s-a părut că aude ceva și s-a oprit întorcându-se în direcția din care venea zgomotul.

Un moment mai târziu un labrador mare, negru, a venit în fugă lătrând la ea, oprindu-se când a văzut-o.

– Vino aici, băiete, i-a șoptit ușurată întinzându-i mâna, zâmbindu-i, tremurând în același timp. Simți nevoia să-l

prindă în brațe pentru că era atât de normal cu capul său mare lăsat într-o parte, cu labele în față, de parcă ar fi vrut s-o rupă din nou la fugă.

Câinele n-a înaintat spre ea, s-a întors când s-a auzit un alt zgomot prin ceața densă și în fața ei a părut un bărbat înalt, care o cerceta amănunțit cu privirea sa rece.

Se simțea ca o abandonată pe o insulă pustie, care, după luni întregi de singurătate, vede o altă ființă umană.

– O, slavă Domnului! murmură.

– Aici, Sam, a spus scurt bărbatul, uitându-se la câine. Acesta s-a așezat la picioarele lui urmărind fata cu ochi curioși.

Ea își strânsese brațele în jurul corpului tremurând convulsiv.

– Mi-e atât de frig... încercă să-i zâmbească străinului, deși pe jumătate alarmată de prezența lui.

Bărbatul i se părea foarte înalt, o domina fizic, privind-o încruntat cu ochii săi albaștri, reci.

Observând că fata purta doar un pulovăr subțire pe gât, el ridică cinic din sprâncene.

– Ce naiba te-a făcut să vii aici fără haină pe vremea asta?

– Eu... continuă pălind să-l implore cu ochii ei verzi, nu-mi amintesc....

Bărbatul își vârî mâinile în buzunare dându-și capul pe spate și insistă:

– Ce cauți aici, sau n-ar trebui să te întreb?

Ea clătină din cap. Părul negru lung, umed din cauza cetii,

cu un breton zburlit, îi căzu pe obraji.

– Eu... dar se opri pe chip apărându-i o grimasă, probabil provocată de o durere și-și duse o mână la cap, dar ameți imediat. Pielea îi era mai albă decât albeața marmurei.

Bărbatul se încruntă din nou. Se apropie de ea, iar cu mâna îi ridică încet capul spre el ca s-o privească și-i îndepărtă părul căzut pe față. Îl văzu cum se uită la fruntea ei, auzindu-l rostind ceva neinteligibil, apoi privind-o acuzator.

– Ai avut un accident? Ai sânge pe frunte. Sau cumva vreun bărbat te-a abuzat?

Uimită de tonul lui, ea îi spuse confuză.

– Nu-mi amintesc nimic. M-am trezit în ceața asta... nu puteam să văd nimic. Buzele îi tremurară ușor. Cred că pare stupid, dar nu-mi amintesc nimic.

El continua s-o privească, de parcă ar fi vrut să-i deslășească gândurile.

– Probabil te-ai lovit serios la cap.

Era ceva în tonul lui, ceva ce ea nu putea înțelege, o ușoară iritare, o ostilitate, de parcă nu-i convenea să se confrunte cu o asemenea problemă.

Deodată câinele își vârî botul rece în mâna ei. Ea își lăsă privirea în jos spre el.

– Ce faci, băiete? îl întrebă cu glasul plin de căldură, trecându-și mâna peste creștetul lui.

Bărbatul se încruntă din nou, de parcă l-ar fi deranjat comportamentul câinelui.

– Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești? Unde erai? Era cineva cu tine?

Ea îl privi pierdută.

– Nu-mi amintesc nimic, șopti încurcată. Ca și cum mintea mi-ar fi plină de ceața asta blestemată...nu-mi amintesc cine sunt, cum mă cheamă, unde mă aflu, nimic....

– Nimic?

Ea clătină din cap disperată.

O apucă brusc și destul de strâns de braț, încât simți durere.

– E o glumă ce faci acum?

– Nu, murmură alarmată de schimbarea lui de atitudine. Cine s-ar putea amuza... fiind prizoniera unui coșmar? La început am crezut că am adormit.

Continua s-o fixeze cu o privire din care se vedea că nu crede nimic din ce i se spune. Ea l-a privit cu ochii verzi plini de lacrimi, cu buzele tremurând de teamă.

Bărbatul a ridicat din umerii largi.

– Ar fi bine să mergi cu mine acasă, apoi să te duc la un spital. Poate ai vreo contuzie și cu cât ajungi la spital mai repede, cu atât mai bine. Mă tem că va dura drumul până colo cu ceața asta atât de densă.

– Vă mulțumesc, răspunse ea observând că bărbatul n-o mai privea cu mânie. Câinele îi lingeă mâna. Îl privi și ea zâmbindu-i prietenos. Poate că stăpânul lui era un tip morocănos și neprietenos care nu avea chef să se implice în

problemele unei străine, dar cel puțin câinele îi arăta bunătațe.

– Sam! rosti bărbatul iritat.

Oare nu suporta ca bietul animal să-și arate prietenia față de altcineva?

Câinele s-a uitat la ea de parcă și-ar fi cerut scuze, apoi a pornit pe urmele stăpânului.

– Vino cu mine, i-a spus bărbatul scurt, fără să șovăie. Apoi văzându-i trupul mic, slab, văzând-o cum tremură făcu o grimasă. Fără o vorbă și-a scos hanoracul albastru, ajutând-o să-l îmbrace fără pic de bunăvoință și iritat. Și-a ațintit apoi privirea în ochii ei, o privire aspră și întunecată.

O dorea tot corpul de frig și de epuizare. Simțea că acea ceață blestemată i-a pătruns până la oase. Stătu la îndoială, neștiind cum să reacționeze.

– Mulțumesc, a reușit să spună cu dinții clănțănindu-i, simțind cum căldura trupului bărbatului o învăluie prin intermediul hanoracului. Tâmpilele îi zvâcneau, iar aerul înfuriat și deranjat al bărbatului o făcea să vrea să dea frâu liber lacrimilor.

Mergeau prin ceață într-un ritm pe care ea nu-l putea susține. S-a împiedicat, s-a clătinat, a reușit să rămână în picioare, dar durerea de cap a devenit insuportabilă. Însoțitorul ei s-a oprit iritat făcând un comentariu numai de el auzit.

– Îmi pare rău... nu pot să merg mai repede, s-a scuzat ea.

A privit-o atât de furios încât fata a lăsat capul în jos amuțind câteva secunde, moment în care a ridicat-o în brațe ca pe un copil.

– Nu trebuie să mă duceți dumneavoastră, a încercat să protesteze, sunt prea grea...

– Liniște! a ordonat el continuând cu pașii mari, sigur pe el, de parcă ar fi cunoscut foarte bine zona.

Ea și-a ridicat capul privindu-l stăruitor, observând că era la fel de furios, i-a remarcat chipul încordat. Bănuia că e un bărbat care nu suportă slăbiciunile altora, sau poate nu suportă necunoscuții. Nu arătase niciun fel de înțelegere față de situația ei. Nu fusese decât furios și iritat, de parcă ea avea vreo vină că ajunsese așa.

Era prea epuizată, simțea permanent frisoane reci pe spinare, nu-și putea ține nici ochii deschiși. I-a închis și a ajuns într-o stare de toropeală cu capul cuibărit în scobitura gâtului acelui bărbat, nefiind conștientă dacă urcau sau coborau de pe deal, sau dacă ceața se mai risipise.

Numai când a început să latre câinele și s-a auzit o voce cunoscută a început să se lupte să-și revină din acea stare de semi-conștientă.

Salvatorul ei a întins-o pe o sofa.

Ea s-a uitat în jur clipind la lumina puternică; se afla într-un living confortabil, unde prima impresie a fost de căldură și de tihnă, foarte plăcute ochiului obosit din cauza cetii terne.

Într-un șemineu ardea un foc vesel, binefăcător. Erau aprinse mai multe lămpi. Îi plăcea încăperea, era luminoasă, confortabilă, elegantă. Cu toate acestea viitorul ei se afla în cumpănă, poate atârna chiar de un fir de păr.

A văzut un chip nou căruia a încercat să-i zâmbească, dar n-a primit ca răspuns aceeași reacție. Femeia o privea cu aceeași iritare ca și bărbatul care o găsisese în zona mlăștinoasă. Semănau, se gândi ea. Femeia cu părul argintiu, cu trăsături puternice, și-a netezit fusta și a zis:

– Mai bine adu niște apă caldă să-i curățăm rana de la cap. Este destul sânge acolo.

– Trebuie s-o duc la spital, răspunse bărbatul neclintit în hotărârea lui.

– Sper că știi ce faci, Jake, spuse femeia.

– Nu am de ales, cred că e grav rănită, mai ales la cap.

– Îți aduc apa, spuse femeia. Fata se uită toropită la foc. Câinele și-a așezat capul în poala ei, iar ea l-a mângâiat încet și a simțit cum ochii i se închid din nou și recade în acea stare de toropeală.

Totuși auzea zgomotele care veneau din încăperea alăturată.

– Ce are Sam? De ce reacționează așa? întrebă femeia cu vocea aspră.

– Nu știu, răspunse bărbatul. Probabil reacționează așa pentru că fata e rănită. Întotdeauna a fost un animal idiot și blajin.

– Seamănă cu stăpânul, spuse femeia, iar fata simțind apa caldă pe frunte se luptă să-și recapete cunoștința.

– Ce crezi? întrebă femeia.

Bărbatul ezită.

– S-a lovit rău, are și niște contuzii la cap.

– Mie nu mi se par atât de grave, spuse femeia cam iritată. Știi bine că ar fi periculos să conduci în seara asta. De ce nu aștepți până dimineată?

– Și s-o lăsăm să doarmă aici?

– Nu s-ar întâmpla nimic.

– De unde naiba știi? Mai bine s-o duc de aici cât mai repede!

– Îmi pare rău că v-am creat probleme, reuși să îngaime fata.

– N-am de gând să te las să-mi faci mai multe neazuri, pe lângă cele făcute deja, îi spuse bărbatul.

Fetei îi apărură lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău... mai reuși să adauge.

Femeia părea că și-a încheiat misiunea. A plecat luând vasul cu apă și bucata de tifon folosită.

Bărbatul s-a dus spre șemineu și s-a rezemat de consolă uitându-se la tână de pe sofa.

– Te simți în stare de o călătorie lungă? Te învelim în păături și-ți punem și niște sticle cu apă caldă, zise el cu un glas mai blând de data asta.

– Voi rezista, răspunse ea.

– Cu cât ajungi mai repede la spital, cu atât mai bine. Dacă ai contuzii este bine să le trateze cineva de specialitate.

– Da. Ea își mușcă buzele. Vă mulțumesc. Realiză că bărbatul chiar dacă nu tocmai prietenos, făcea tot ce se putea face în astfel de situații. Faptul că făcea asta cu iritare era cu totul altceva. Poate nu suporta femeile. Era misogin? Da, acesta era termenul potrivit pentru el.

Bărbatul și femeia se priviră lung.

– Sper că știi ce faci, Jake!

– Nu am de ales! Rănile de cap sunt grave.

Fata îl privi de sub gene pe bărbat. În jur de treizeci de ani. Mai mare ca ea.

Dar eu câți ani am? Nu reuși să-și răspundă și începu să-l studieze din nou pe bărbat. Înalt, bine făcut, o cărase în brațe fără probleme, cu trăsături dure, ca ale femeii...erau mamă și fiu?

Simțind că trebuia să întrerupă cumva tăcerea, ea îl întrebă:

– E mama ta?

– Da, răspunse el scurt.

– Semănați foarte mult.

Fata încercă un zâmbet care a fost doar o grimasă.

– Da, așa este, răspunse el scurt.

Tânăra realiză că orice ar fi făcut nu putea să-l impresioneze. El s-a întors privind în foc, trecându-și nervos o mână prin păr.

Ea observă că-i apăruseră multe fire albe în părul negru,

conferindu-i distincție. Îl chema Jake.

– Jake și mai cum? îl întrebă brusc.

El se întoarse surprins.

– Poftim?

– Te cheamă Jake, așa ți-a spus mama ta, dar care este numele de familie?

– Forrester, îi spuse.

– Ești fermier?

Pe chipul lui văzu din nou iritare, poate mai evidentă ca înainte.

– Sunt pictor.

– Pictor? Ce pictezi?

– Sunt artist, fac portrete de obicei.

Mama lui se întoarse aducând mai multe pături și o sticlă cu apă fierbinte.

– Dacă vrei să pornești ar fi bine s-o faci acum, îi spuse.

El încuviință, părăsind zona cu șemineul. Tânăra se simți dintr-o dată foarte confuză. Se uită în jur prin încăperea caldă, privind atent fiecare obiect. Îi părea rău că trebuia să părăsească această oază de liniște, să iasă din nou în ceața de afară.

– Gata? o întrebă Jake.

Se simți ridicată în brațe, învelită în pături, cu sticla cu apă fierbinte foarte aproape de corp.

Afară se afla un Land Rover; el a așezat-o pe locul pasagerului, i-a așezat păturile cu grijă, apoi a urcat pe scaunul